

Kapitola 9. Dialogy

Předcházející část: Kapitola 8. Vše proti nicotě

Druhá část

Diskuse

KAPITOLA 9

Dialogy

Pravda je sama o sobě dostačující, ale její vysvětlení a popis je znesnadňován skutečností, že příslušná jazyková vyjádření zahrnují pojmy a výrazy, které jsou v každodenním životě neznámé. Nicméně slova také nesou význam s doprovodnými účinky (pocity), které vyvolávají související vzpomínky. Většina literatury o seberealizaci a osvícení pochází ze starověkých učení, spolu s dodatky známých mudrců v průběhu staletí.

Omezením, které vyplývá z tradiční literatury, zejména ze starověku, je, že původní pravda byla někdy špatně pochopená a nesprávně vykládaná, obzvláště tehdy, když byla předávána ústně předtím, než byla zapsaná. Navíc, v době kdy byly informace předávány ústně, hodně z toho bylo předáváno neverbálním a jemným způsobem, jako jsou gesta, výrazy obličeje, důraz, hlasitost, tón kadence hlasu a řeč těla. V té době toto vše bylo důležitější než skutečná verbalizace. Způsob vyučování rovněž odrážel intuitivní odhad učitele pro schopnost posluchačů porozumět dané věci.

Moderní vysvětlení má proto hodnotu, stejně jako kalibrace úrovní vědomí pravdivosti vyjádření. Přednášky mají také tendenci být didaktické a proto dotazy a odpovědi na konci kapitoly uvítá mnoho studentů.

Některé významy a důsledky jsou nejlépe objasněny, když se důsledky dají do souvislostí, humorem, paradoxem a nejednoznačností. Otázky a odpovědi mají tendenci být méně odtažité, neformálnější a méně intelektuálně náročné.

Otázka: *Jaký je účel duchovních spisů?*

Odpověď: Poskytnout ověřené informace, které nejsou jen ověřitelné, ale také prakticky užitečné. Za prvé musí být uspokojeny zvědavost a intelekt, lidé mají hlad po duchovních informacích. Pokud tyto touhy nejsou uspokojeny dostupností platných informací, hlad se zvětšuje a vytváří trh pro popularizovanou spiritualitu, která ovšem není pro studenty prospěšná, protože je založená na fantazii.

K dispozici je mnoho platných informací, ale uchovávají si příchutě a jazyk cizích kultur a používají se obskurní terminologie, jako jsou sanskrtské pojmy. Když jsou přeloženy do angličtiny, stále se zdají archaické a odrážejí etnikum, cizí kulturu

a dobu. Například náboženské a kulturní spory, které vznikly kolem učení Mistra Eckharta, už dnes nejsou srozumitelné, protože ztratily svůj historický kontext.

Primárním účelem duchovního učení je poskytovat spolehlivé informace takovým způsobem, aby byly praktickou službou a inspirací, a aby potvrdily duchovní pravdivost subjektivní deklamací. Je nutné, aby studenti byli dobře informováni, aby byli schopni úspěšně a bezpečně pokračovat na své cestě. Pokyny jsou jako principy objevování, protože to, co je hledáno, je již uvnitř.

Otázka: *Pozoruhodné je, že ve vašich spisech a přednáškách chybí doktrína nebo citování církevní autority.*

Odpověď: Pravda stojí sama o sobě. Odkazy na písmo jsou především kvůli zdůraznění nebo obeznamenosti. Vnitřní cesta je zkušenostní a ne intelektuální. Nevyžaduje okouzlení, rozšíření, uchýlení se k autoritě nebo jakoukoli jinou manipulaci, kterou je možno zapůsobit na studenta.

V historii nebyla k dispozici žádná jiná metoda, jak ověřit autentičnost, než formální církevní odsouhlasení. Například na Dálném východě byla pravost často odvozena odkazem na materiál, který pocházel od autority mudrců. Kvůli statistické vzácnosti osvíceného stavu byly veškeré informace o něm považované za cenné, unikátní nebo speciální.

V současné době je k dispozici objektivní prostředek k identifikaci a ověření pravdy, a tím je metoda kalibrace vědomí. Proto už není nutné se jen spoléhat na reputaci, církevní autoritu, oficiální „imprimatur“ nebo veřejný image. Šance být zaveden na scestí jsou nyní daleko menší. Mysl, sama o sobě, je nespolehlivý průvodce. Nechá se snadno podvést okouzlením, pověstí a popularitou, s jejich souvisejícím nadšením a emocionalitou. Obal nebo propagace systémů víry nebo učitelů nemá vztah k hodnotě složek.

Otázka: *Kdo je spisovatel vašich prací nebo mluvčí na přednáškách?*

Odpověď: Samotná otázka je omylem. Je lepší se ptát „co“ spíše než „kdo“. Ve skutečnosti neexistuje žádný „kdo“, nýbrž nadosobní kvalita nebo kapacita, která je autonomní a spontánní. Záměr katalyzuje potenciál, který se stává aktuálností.

Realita / zdroj je učitel uvnitř, což je Přítomnost Já. Verbalizace je důsledkem využívání intelektuální schopnosti mysli, která slouží Mysli. Já je dominium Mysli, která používá verbalizovanou mysl pouze jako praktický nástroj. Vědění je nelineární, ale jeho objasnění je lineární pro účely lidské komunikace. Nicméně simultánní neverbální úroveň komunikace usnadňuje komunikaci s posluchačem. Je to tak prostřednictvím písemných prací a ještě více v přítomnosti učitele.

V učiteli je vědění a vědoucí sjednoceno. U běžných lidí je to oddělené. U učitele tato dualita neexistuje, protože vědění a vědoucí mají stejnou identitu. Já dává odpovědi na otázky.

Neslyší je od „jiného“. Vědoucí Já je iniciátor i zdroj mluvícího.

Například, analogicky, zeptat se kočky, „Jaké je to být kočkou?“, by bylo zmatečné.

Právě že pro ni to není rozlišitelný objekt, takže kočka odpoví: „Co to znamená „kočka“? „

Odpovíme: „Ty.“ Kočka reaguje: „Ach, to je to, čím jsem, nebo je to to, čím jsem nazývána?“

Odpovídáme: „Kočkou tě nazýváme, protože kočka jsi. „

„Ach“, říká kočka, „ale co to znamená?“

Takže čteme kočce, co je psáno o kočkách v encyklopedii.

Kočka odpoví: „To je všechno velmi zajímavé, ale to nemá nic společného s tím, kdo jsem. Já nezažívám sebe jako kočku. Já se prožívám jako „já“.

Kočka pokračuje; „Prosím vysvětlete, co to je být „já“ Jaké je to být člověkem?“

Mohli jsme jen odpovědět: „Být „já““.

„Děkuji,“ říká kočka, „teď rozumím, co to je být kočka. Jediné, co musím udělat, je být „já““.

Tak můžeme vidět, že kočka je osvícená a božského původu, protože „vědět, že jste“, je základem vnímavého života. Ta kočka je šťastná a to jen proto, že je. Má povědomí / vědomí a je tedy dokonalá.

Otázka: Jsou „prožívání“ a „povědomí“ rozdílné kvality?

Odpověď: Otázka vede k zajímavému objevu, že pod úrovní vědomí 200, existuje prožívání životních procesů, ale dosud neexistuje vědomé povědomí o existenci. Tak, žába prožívá život žáby, ale zatím si není vědomá, že má existenci nebo bytí.

Kvalita života zvířete i člověka se mění na úrovni vědomí 200, kde si život uvědomuje svou existenci takovým způsobem, jakým je. Toto je pozoruhodný rozdíl, který je prokázán v distribuci úrovní vědomí ve zvířecí říši i v lidském životě. Může se říct, že pod úrovní vědomí 200 život sám o sobě není ohodnocen a tudíž také hodnota životů druhých není ceněná. Teprve nad úrovní vědomí 200 vznikají obavy o blaho a hodnotu životů „ostatních“. Tedy, pod úrovní 200 je životní styl sebestředný jak u člověka, tak i u zvířat.

Otázka: V duchovní literatuře je „jednobodová“ mysl považována nejen za důležitou, ale také za předpoklad pro meditaci nebo jinou duchovní praxi.

Odpověď: To je prostě dovednost soustředění a neochvějné zaměření vůle. Je to jako udržet pozornost zaměřenou na silnici během jízdy. To znamená odmítnout rozptýlení. Nekvalifikovaná, nebezpečná je manipulace s přehráváním rádia, mazlit se se psem a přitom jíst sendvič, mluvit do mobilního telefonu, číst billboardy

během řízení. Jednobodovost je jako zkušený profesionální řidič, který ví, že dostane výpověď z práce, pokud bude mít nehodu, bez ohledu na to, jak je zdánlivě triviální. Ochota pro schopnost zaměřené pozornosti vychází z duchovního záměru, který vede k identifikaci s nelineárním obsahem a ne s lineárním obsahem.

. V mnoha duchovních pracích, otázka nezní, zda je člověk schopen, ale zda je ochoten. Například čelit pokušení touhy.

Otázka: *Mohl by mu odolat?*

Odpověď: Ano, ale bude? Ano/ ne. Výmluvou je: „Já nemohu.“ Potom se zeptáme: „Kdyby ti drželi u hlavy nabitou pistolí, abys to splnil nebo zemřel, mohl bys?“, odpověď je samozřejmě „ano“, protože nyní to **chce** udělat. Tak ve skutečnosti to mohl dělat po celou dobu. Oddanost znamená nerušené jednoznačné zaměření a soulad. Představuje odhodlání a smysluplnost účelu a je pouze vnitřní disciplínou posílenou rozhodnutím a inspirací.

Otázka: *Ego / mysl a jeho emoce a pocity vypadají tak silné a navyklé.*

Odpověď: Pravda. Proto je to víc než jen dobrý nápad „dostat duchovnost“, aby bylo ego překonáno. Instinkty a negativní emoce kalibrují pod úrovní 200. Nad úrovní 200 má člověk sílu odvahy a neodporování z neutrality a od úrovně 300 má víru, nadšení a ochotu, k nimž se na úrovni 400 přidává inteligence, vzdělání a vedení intelektu. Na úrovni 500 nastává důležitý posun paradigmatu a hodnoty se posunou od hmotného k nehmotnému a jsou podporované transformační kvalitou Lásky. Oddanost je závazkem Lásky, která je vůdčím principem, a je posílená volbou a vůlí. Po odevzdání osobní vůle a invokaci dochází k zásahu Boží vůle (Já), který je vyvolaný souladem s duchovním účelem. S Boží podporou se stává nemožné možným. Dokonce i to, co je nejvíce ceněno, tedy ego/myšl, může být vlastně odevzdáno.

Jednobodovost myšli znamená zaměřit se na hřeben vlny svědka / prožívajícího, plus být ochotný vzdát se vnímané ztráty nebo zisku. To je primární dovednost, která je zapotřebí.

Otázka: *Jak by si měl člověk představit duchovní práci?*

Odpověď: Proces je objeven a řízen zevnitř. Duchovní úsilí se stane vlivem Já životním cílem. Je to především rozhodnutí.

Otázka: *Ale nemůže být duchovní odhodlání a snažení rušivé pro obvyklý životní styl?*

Odpověď: Úprava je obvykle dostačující, přinejmenším na začátku. Intenzita zaměření může způsobit změny, které jsou považovány za rušivé, ale hlavní změny života také nastanou v důsledku menších ambicí, například změny ve vztazích, v povolání, lokalitě, nemoci nebo jiných okolnostech života.

Otázka: *Lidé často mají stereotypní představu a očekávání toho, jak by měl duchovní učitel vypadat, obvykle s neobvyklým rouchem a zbožnými způsoby a tak dále.*

Odpověď: Vlastní učební styl se objeví spontánně. Je to někdy konfrontační pro ego, které rádo pokračuje dál. Informace, které byly poskytnuté dříve, jsou důkladné a detailní. Ovšem něco jiného je uvést je do praxe. Když je člověk konfrontován se svým odporem a vědomou výzvou, často to ztrácí svou atraktivitu. Změny v energetické bilanci jsou někdy vše, co je potřeba. Příležitostně má ego tendenci nastavit nohu nebo ztrácet čas kladením rétorických otázek. Slyšet „stačí, dost“ může napomoci opustit takové programy.

Humor je výsledkem posunutí kontextu, kterým se odhalí absurdita. Humor je také konfrontační k postojům. Smát se sobě nebo pomoci druhým, aby také mohli, znamená zmírnit konflikt a stres. Humor je terapeutický a očistný. Rovněž minimalizuje strach, hněv, nebo zášť. Chyby nás udržují ve skromnosti a učenlivými. Příkrost je někdy nutná pro duchovní ekonomii a ušetří čas a energii.

Otázka: *Duchovní ekonomika?*

Odpověď: Ano. Je třeba rozvíjet respekt k duchovnímu úsilí. „Rovná a úzká je cesta, neztrácejme žádný čas nebo úsilí“. Preciznost patří k duchovnímu závazku. Někteří studenti se mohou nacházet ještě v období průzkumu, ale jednou člověk pocítí „oheň v břiše“, nutkání dosáhnout Boha se stává motorem, nebo neúprosným pohonem, nebo dokonce, v očích světa, „šílenstvím“. Od té chvíle už nemá žádnou trpělivost pro zábavu nebo přesměrování. To záleží na rozhodnutí, vůli, úrovni vědomí a karmických předpokladech. Jak se zintenzivňuje láska k Bohu a od Boha, tak už neumožňuje žádné zpoždění.

Následující část: [Kapitola 10. Duchovnost a svět s egem / sebou](#)